

Zomerfabriek | Minkelaersstraat | Zurenborg
dinsdag 13 juli 2021

foto © FroeFroe

Recensie:

'Viva la diva. Viva Victoria.' kwam spontaan in ons op na de première van Diva, de jongste poppentheatervoorstelling van theater FroeFroe op de Zomer van Antwerpen. Nochtans stak die hit van Dana International waarmee ze het Eurovisiesongfestival in 1998 won, niet in deze voorstelling. Het had nochtans gekund want FroeFroe blendt Händel met The Voice (hier: La Voce als een talentenwedstrijd voor koorknappen), de aria van de Koningin van de Nacht uit Mozarts die Zauberflöte, 'Sex & Drugs & Rock & Roll' van Ian Dury, 'Habanera' uit Bizets 'Carmen' zowel in een klassieke versie als in een hedendaagse met pompende beats met de Vogeltjesdans. Justine Bougues (Tsar B), Nelle Bogaerts (Lili Grace) en Pieter Theuns (B.O.X Baroque Orchestration X) nemen de viool, cello, theorb, luit, zang en beats voor hun rekening. Het fantastische duo Abigail Abraham (Alexandra) en Serge Kakudji (Farinelli) zingen.

Met Diva, dat gedurende de speelreeks wellicht nog zal groeien, zo konden enkele scèneovergangen nog wel wat vlotter, baseert FroeFroe zich naast de boeken 'Stem' van Daan Esch en 'Melodieën of aanvullingen op het kwikzilveren tijdperk' van Helmut Krausser grotendeels op het verhaal van Farinelli. Toegegeven, ook wij waren ondertussen de film van Gérard Corbiau uit 1994 bijna vergeten hoewel we 'm destijds wel gezien hebben in de bioscoop. Hij handelt over Carlo Broschi, een beroemde castrat zanger en zijn broer Riccardo Brosch, componist, dirigent en luitspeler in het achttiende-eeuwse Italië.

Drie pastoors zitten in de jury van de Italiaanse versie van The Voice. Zij buzzen Alexandra (Abigail Abraham die hoewel ze al tien jaar geleden afgestudeerd is voor ons de revelatie van de voorstelling is) onverbidde weg met de scherpe woorden: 'Wij zijn op zoek naar iemand die voor God gaat zingen en gij zijt dat niet.' Pittig detail, onder de drie zit ook een pastoor van kleur. De Katholieke Kerk wordt hier dus (net als de commerciële muzieksector/media) afgezet als oerconservatief en de indirecte verwijzing naar kindermisbruik in de kerk 'Ge zijt zo geïnteresseerd in kleine jongskes?' is nooit ver weg als ze uiteindelijk kiezen om Carlo te 'vormen'. Meneer pastoor geeft er een lap op, letterlijk dan, en vooral Ricardo 'geef me een do allegro staccato al dente' die hij in de vorm van een goeie deal, lees koppelverkoop 'Twee voor de prijs van geen' kon krijgen van zijn vader, moet het wel vaker ontgelden. 'CDS' wordt het codewoord voor de jongens: concentratie, discipline en stemoefening. Maar dat alles zorgt voor danig wat Miserere. Als zelfs een pastoor al aan godslastering doet, weet je dat opvoeding en vorming van kinderen best een helse karwei is ...

Maar Carlo's stem breekt tijdens een belangrijk optreden en meneer pastoor ziet zo zijn droom om de kerken terug te vullen en vervolgens de cafés op het kerkplein in duigen vallen. Niet veel later blijkt hij veel ambitieuzer dan dat. FroeFroe refereert even naar Daens 'Ge moogt hem zo veel kussen als ge wilt' wanneer ie uit de doeken doet dat hij pauselijke ambities heeft om ooit op het Sint-Pietersplein 'Dank oe voor die bloemen' te kunnen zeggen. De gouden tip die uit het niets komt 'Misschien toch eens overwegen om meisjes toe te laten' wordt letterlijk en figuurlijk in de wind geslagen. Carlo wordt gecastreerd. FroeFroe kennende durft zo'n scène wel eens bijzonder plastisch worden, maar hier valt dat gelukkig zeer goed mee. Met onder andere twee rode pingpongballetjes die vanonder een doek

gehaald worden en meneer pastoor die zijn propere latex handen wast die om de een of andere miraculeuze wijze toch het water rood doen kleuren. Diva bevat dus ook een beetje magie. Â

Maar wanneer Alexandra Carlo terug opzoekt, ontstaat een driehoeksrelatie met haar, zijn broer en hem. Dat wordt ontdekt en ze worden buitengesmeten 'Een vrouw in de tempel. Het is een serpent van de duivel. Jullie zijn geen engelen meer maar duivelgebroed.' klinkt het. Zo belandt het trio in een cabaret in Parijs dat gerund lijkt te worden door een Louis De Funès-achtig figuur dat met een personeelstekort kampt omdat zijn artiesten allemaal om hun tweede Pfizer spuit zijn en twee weken ziek in bed liggen. Â Daar zingt Alexandra (Abigail Abraham mag heerlijk speels en verleidelijk uit de hoek komen in Diva) Habanera al paaldansend en treedt Carlo op als travestiet wiens ballonnen borsten aan diggelen geschoten worden. Tot ie fanmail ontvangt van Händel en zo een uitweg ziet om zijn ware talent te tonen. There is echter no business like showbusiness en eerst moet er nog iemand (rol van Abigail) uitgeschakeld worden om zo zijn plek op het podium te veroveren.

FroeFroe doet het maar weer mooi met Diva, een groot en divers publiek bereiken met live klassieke muziek waar wellicht een groot deel van de toeschouwers anders geen ticketje voor zou kopen. De succesformule is al even geniaal als eenvoudig: hou het laagdrempelig, volks en bied toch ook wat materiaal voor de meerwaardezoekers (denken we maar aan de kritiek aan het adres van de kerk, maar ook aan de maatschappij tout court waar imago, ambitie en scoren zo belangrijk is geworden). Zo bedient Diva iedereen. Het verklaart wellicht ook die meer dan verdiende staande ovatie na vijfenzeventig minuten.

< Bert Hertogs >

Diva speelt nog t.e.m. 25 juli op de Zomer van Antwerpen. Er zijn nog enkele tickets beschikbaar voor sommige data op zva.be